

להתחולל בסוד השיח / שרון הללי אסא - M.A, חינוך באומנויות, ראש מגמת המחול המכללה
האקדמית בווינגיט, יוצרת, מורה, רקדנית וחוקרת במחול.

**"כשם שאין הניגון עומד על הקולות, ואין החרוז עומד על התיבות ואין האנדרטה עומדת על
הקווים, ועליך לגרר ולקרוע אותה קרעים-קרעים עד שיעלה בידך לגלגל את האחדות בריבוי, אף
האדם שאני אומר לו 'אתה' כך." (עמוד 7, בסוד השיח)**

מבקשת אני לומר משהו על מחול אולם דיבור עליו יכול להביא לידיעתו (תודעת אני-לז) ואילו אני
מבקשת לחדור מעבר למילים אל מרחב חושי, מרחב הדממה הלא-מילולי, מרחב חויתי בו כל עצמך
וישותך מתמסרים לרגע המתהווה, בקשב, בהתבוננות ובתנועה בראשיתית שהוטבעה בנו עוד טרם
היו בנו מילים. כיוונן תודעתי שמכניס אותנו אל ספירת מרחב הביניים אשר ממנו בשעת רצון וחסד
כאחד יתחוללו זיקות. להינגע במפגש תודעתי של אב הדיבר אני-אתה ומתוך זרימה מתמשכת בין
תודעת אני-לז היודע את נפרדותו וייחודו, לזיקה ארעית ונוכחת באחדות הבריאה וההווה. מבקשת
אני לתת לתודעה זו לחדור אל עולם המחול גם באופן ההוראה וביחסי מורה-תלמיד וגם במרחב
היוצר ובהתמסרות הבלתי אמצעית של היוצר אל היצירה והיוצרים בה. מחול – התחוללות – היות
נוכח. תנועה בנוכחות הווה המזמנת מגע ישיר עם ה'אתה' באשר הוא – באדם (במרחב הבינאישי),
בטבע/חלל או ברוח. אני מבקשת למקד ולקרוב את תשומת הלב וההקשבה ליסוד זה בהוראת המחול
והיצירה, מתוך החיבור האישי והעמוק שלי לחוויית המפגש בתנועה כיוצרת וכמורה, לתדר סוד
הנוכח מעבר לתחביר התנועתי והרצון להנחילו ומתוך אמונה כי יש מקום ליצירה המחולית לפעול
ולהרחיב את שדה הפילוסופיה ולקרבה לחיים ובו בעת, להרחיב את שדה המחול ולקרבו לתהליכים
בין ותוך אישיים הנשענים על תפיסת פילוסופיה דיאלוגית כפי שמצויה אצל בובר. מחול כמרחב
אומנותי היוצא מתוך והחיים ומחלחל אליהם.

**"והוא מקור עולם של האומנות, שדמות עולה לפני אדם ואומרת: עשני מפעלה... כל מי שנדרש
אליו אינו יכול לחשוך מישותו שום דבר" (עמוד 9, שם)**

כשקראתי לראשונה בטקסט של בובר הרגשתי מהטקסט רטט שמבהיר ומכוון לחוויית המפגש במחול
כמו שאני זוכה לחוות לעיתים וכפי שאני מבקשת לכוון את הרוקדים/לומדים לשרות בה. הכניסה
למרחב המחול מזמן פגישה מחודשת וחושית עם הגוף והמרחב. פגישה קדם-מילולית ולא רציונלית
המאפשרת (ברגעי רצון וחסד כאחד) להיכנס אל עולם הזיקה ולהנגע בחוויה הדו-שיחת (רחק וזיקה).
כמנחה, כיוצרת "מיילדת, אני מבקשת להניח שפה שתהיה תואמת את חוויית החישה הזו. ולאפשר
גישה לתפסה טוטאלית בלתי אוחזת ואינטימית עם הגופנפש, בהקשרה למפגש עם שלוש הרשויות
בהן יכון עולם הזיקה* החיים עם הטבע עם בני האדם ועם מצואים רוחניים(עמוד 5, שם) ולאפשר
ביטוי מתעדן ונחוה מתוך הרגע הנולד והחולף.

על מנת לבסס תודעת פגישה במחול שיסודה אני-אתה אני מבקשת להעיר את הספירה הבינאישית,
איכות שבובר מכנה "ספירת הביניים". דיאלוג שכזה המתעלה ברגעי שיא מעל לתוכן המחשבה.
ומהו אופן העבודה התודעתית גופנית המכוונת לתדר זה? מעבר לשפה דימויית (שעליה כתבתי את
עבודת הטיזה) וטון רך, כיוונן הגוף שאני מציעה מתחיל בתנועה בסיסית, בראשיתית, המשחזרת
תבניות תנועה ראשוניות של התינוק, מתוך רצון לפנות החזקות מיותרות בגוף ולחשוף תנועה טבעית
ואוטנטית שטבוע בו עוד מינקות בטרם התקשטה והתקשתה בתבניות חשיבה וגוף. "קלף שכבות"
זה מאפשר לפתוח הקשבה גופנית חושית שבהנחייה מתאימה מכניסה את תודעת הרוקד אל ספירת
הביניים. גם הפניית תשומת לב למגע הגופנפש ב"אמא אדמה" ותנועת הנשימה העוברת דרכנו אל
העולם. הזנות הדדיות זו המטשטשת גבול פנים חוץ ומחברת לעולם.

כמו מיתר מכוון שאינו מתוח מדי ואינו רפוי כך גם אני מזמינה לכוון את הגופנפש להקשבה גופנית
תודעית מסוג זה בה אפשר לשמוע את המוסיקה הנרקדת .. שזה לא בי ולא בה/בו (אדם, יצירה
חלל, אנרגיה) אלא משהו שנרקד בנו. זיקת אמת: אני והיא פועלים ומפעילים זה את זה... עם שאני
מגלה אני מגלם" (עמוד 9, שם) תנועה כפולה של ייחודיות – רחוק ואחדות – זיקה. ומתוך שרגעי הזיקה
הללו הם רגעי חסד, אין האימון אוחז בהם אולם הרצון לזכך אותם קיים בתודעת הנחייה שלי
ובטיונינג של הרוקדים. אימון – אמון – אומן "האתה פוגש אותי בחסד – ולא ביגיעת המציאה" (עמוד
9, שם)

פגישה מבקשת

הווה

מבקשת אותך

מבקשת פרידה

כך נפתחת יצירת המחול-הקולנועית בסוד השיח מבקשת לגעת בתנועה הכפולה של "רחק וזיקה" במפגש הדו- שיחי. פרשנות אומנותית בהשראת הפילוסופיה הדיאלוגית של מרטין בובר. מחול שמהדהד את מרחב הבינים ואת התפיסה הדיאלוגית של הנכחת האני באתה. תפיסה תחושתית ובלתי-מילולית שהייתה מעין מנוע פנימי ליצירה.

לינק ליצירה: <https://youtu.be/JWMF0zCePTw>

*נספח לציטוט אתו מתכתבת הפתיחה של הסרט:

"לכל סיטואציה חיה יש, כמו לנולד, למרות כל הדימויים, פרצוף חדש, שלא היה מעולם ולא ישוב לעולם. היא מבקשת ממך ביטוי, אשר אי אפשר שיהא כבר מוכן. אינה מבקשת שום דבר שכבר היה במציאות. היא מבקשת הווה, מבקשת אחריות, מבקשת אותך".

(מרטין בובר, מתוך 'תעודה ויעוד כרך שני – מאמרים על ענייני השעה', תשכ"א, על חינוך האופי)

מקור:

מרטין בובר. (1959) בסוד השיח על האדם ועמידתו נוכח ההווה, ירושלים: מוסד ביאליק